

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΟΜΠΟ

ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ!

ΤΑΝ ή Άντουανέττα ήλθισε στο σπίτι, όπου καθόταν ή φίλη της Μάρλεν, άγροπόρησε τή βάδισιά της. Κοντοστάθηκε στην άλωση της βιτρίνα ενός καταστήματος, όχι για να ιδεί τή εσθήιά της, μη για να μεταγίσει ώς καθρέφτη τή κρύσταλλο της και να ρίξει ένα τελευταίο βλέμμα επάνω της. Και τότε, κατέβασε άκούμη από πολύ επάνω στο πρόσωπό της τόν πέλο τού καπέλλου της, σήκωσε άνωκα από ψηλά τή γιάκα τού βαντό της και, ευχαριστημένη πειά από τόν έαυτό της, μπήκε στο σπίτι της φίλης της.

Ή Μάρλεν της άνοιξε μόνη της τήν πόρτα. Φάνηκε όμως σαν Ξαρλαμάνη με τήν άπροσδόκητη ατή έπίσκεψη της Άντουανέττας.

— Άχ, τί καλά ποι έκανεσ νάρθηξ, Άντουανέττα!

— Φαντάσου, ό Γκαστόν στραμπούλλισε τή πόδι του κατεβαίνοντας από τήν τράπα. Ποσές φορές δέν τήν έχω πη να είνε προσεχτικώτερος, μά δέν ήθελε να ή άκούση. Και νά, τώρα εδωκα ύποχρεωμένη να τού κάνω διακομής χροές κομποσόσες και να άκούω τις γρογιές του. Δέν υπήρξα δλη τή μέρα να βαντό ξέω και δέν θα μπορούσα ούτε τώρα να πάω στο μπρούτι, που ή έχουν προσκαλέσει, άφού ή έπιτηρία μάς πήρε άδεια σήμερα από τήν τράπα. Τώρα ήσυχασε λίγο, κομάτια... Μά πώς σου ήθε να περάσης άτ' εδω τέτοια ώρα;

— Γόρφα από μια έπίσκεψη, άπάντησε ή Άντουανέττα, και θυμηθήκα τή μυθιστορία που μου είχες ύποσέη. Μορεξεί να μου τή δώσης τώρα; Και έξ άλλου, κάτι έχω να σου πώ... Πρόκειται για τόν άνδρα μου...

— Για τόν άνδρα σου; Τι; Σούκανε πάλι τίποτε ό Γκαστόν;

— Και όχι και ναί... Μά, άκουσέ με καλύτερα. Θά σου τή πώ από τήν άρχή. Σε ποιόν άλλον θα μπορούσα να τή πώ, Μάρλεν, έκτός από σένα; Νά, ό Γκαστόν έθγαινε από χαρό τώρα μόνος; Νά, κάθε Τετάρτη απόγευμα. Μου έλεγε πως έκανε έναν περίπατο, που τού είχε συστήσει ό γιατρός, και φουσιό τόν πιστέυα. Προχθές όμως έλαβα ένα άνωγινο γράμμα.

— Ένα άνωγινο γράμμα; Άλλο πάλι αυτό λ...

— Νάι, ένα άνωγινο γράμμα. Κάποιος άγνωστος μου έγραψε πως ό Γκαστόν συναντάται κάθε Τετάρτη απόγευμα με μια κυρία στο πάρκο λ...

— Άπίστευτο, Άντουανέττα... Μά για πές μου παρακάτω...

— Αποφάσισα, λοιπόν, να τόν παρακολούθησω. Δέν θα τού τή συγχωρούσα ποτέ, Ξέρεις... Τόν πήρα από πίσω, μόλις βγήκε από τήν πόρτα...

— Και τόν τράξωσες, αλήθεια;

— Περιμένε... Τόν πήρα λοιπόν από πίσω. Στην άρχή βιάδεις γρήγορα, πολύ γρήγορα για έναν άνδρα, που βγαίνει περίπατο, έπειδή τού τή συνέστησε ό γιατρός, καταλαβαίνεις... Όταν έφτασε στο πάρκο, κέταξε τή ορολή του, φάνηκε λίγο άνωγιμένος και προχώρησε προς τή κόσση, τή Ξέρεις... Έκει άρχισε να κούη βόλτες. Μά πεί λίγο μου φάνηκε σάν να κατάλαβε ή να φοβήθηκε πως κάποιος τόν παρακολούθησος...

— Έτσι; Και «Έκείνη ήθε στο τέλος; Πές μου γρήγορα...

— Περιμένε... Δέν ήθε κανείς... Ό Γκαστόν άπομακρύνθηκε λίγο από τή κόσση, στάθηκε με τή χέρια χωμένα στις τσέπες και περιμένε πάλι, με τή ματία κωφομένη στο δρόμο...

— Κι έστειτα;

— Φανόταν βυθισμένος σε σκέψεις. Προχώρησε προς τήν λιμνοθάλασσά του πάρκου και εκεί κάτι έβγαλε από τήν τσέπη τού σακακιού του. Τόν

μιά φράση ευχαριστήσος για τόν ενεργήτη του, δέν κατόρθωσε να βγή άτ' τή λαγγί του, και μόνον τή χείλη του σιγότρεμαν και μουρμούριζαν άόριστα κάτι. Κρότος άποκινητού κάτω στην έξώθηρα, έκανε τόν κ. Γκαστόν να βάλη τή σακκία του βιαστικά και νάρηη στο διάδρομο. Έπειτα, μπαίνοντας μέσα πάλι και κρατώντας στο χέρι τόν ένα ήγρο άκούμη τυπογραφικό δοκίμιο, ειπε στην Κάμπελ:

— Βιάσμου να ρίξω τή ματιά μου έδω στη σελίδα και να τρέξω κούτριν στο παιδί μου... Τρέξε κι έσύ τώρα στο παιδί σου, ήσυχος... Πάγε δυό λίγες προκαταβολή κι άγοράσε τόν από τή πρώτο φαρμακείο λίγο γάλα άποστειρωμένο... Θά τού τή δίνης λίγο-λίγο, μήπως τού τή βιάνε... Κι' αύριο βράδυ, στις 7, θά σε περιμένω στα γραφεία της έπιμεριδός να κανονίσουμε τή άλλα... Ά, νά... Στάσου μια στιγμή... Νά, πάρε κι' αυτά τή παιχνιδιά μου... Τάξω για τήν παιδί μου, μά σαν πολλά τόν πέρτουν... Πάρε κι' εσύ για τήν δική σου λίγα λ...

Ό Κάμπελ, βουβός, νομίζοντας πως άνειρευόταν, έδρεξε με διάκριση τή χέρι τού ενεργήτη του, καθώς τή καταφιλοδωσ. Διατωματά, άργά, βγήκε στο δρόμο, έσυρε για λίγο τή τράπη πατάσους του στο βρεγμένο πεδούροδο, κι' ύστερα — άζαφνα..., λαχταρισμένα — άρχισε να τρέξη έξαλλος, ξεφωνίζοντας:

— Έφθασα... Έφθασα... Τόμην μου... Παιδί μου λ...

είδα να ρίχνει στάρι στα πουλιά, και τή πουλιά τόν πλησίαζαν και τή τραγαν, πήγανω μάλιστα ως τή χέρι του, σάν να τόν είχαν συντηρημένον από χαρό. Φανόταν τόσο θλιμμένος, Μάρλεν, ώστε, άν δέν έπρόκειτο γι' αυτό, θά τόν πλησίαζε και θά προσπαθούσα να τόν παρηγορήσω... Μη σου φανείται πως σου λέω ύπερβολές. Νά τόν έβλεπες, Μάρλεν, τί ήθος που είχε λ... Είχε καθίσει στο παγκάκι και άδύνα πετούσε τούς σπόρους και τή πουλιά τόν τραγούζαν κι' έφταναν ως τή πόδι του...

— Καλά... Λοιπόν, δέν ήθε κανείς στο τέλος;

— Όχι! Και άφού σκόπισε δίλους τούς σπόρους που είχε μαζί του, σπράσθηκε και γύρισε στην πόδι...

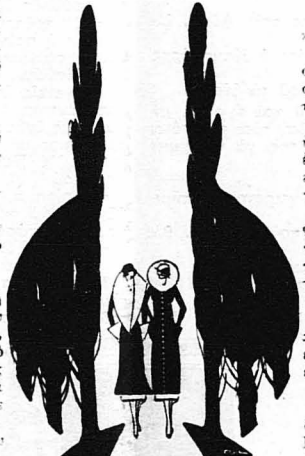
— Ά! Αυτό είνε όλο;

— Νάι, αυτό. Ξέρεις, στο δρόμο που έρχόμουν για τήν πόρτα σου, μετάνοισα τριμερά, που είχα δυσιπύσσει για μια στιγμή στον Γκαστόν. Μά τώρα, ξέρω τι θά κάμω. Αυτός ό παληάνθρωπος, που δέν έχει άλλη δουλειά να κάνει και κάθεται και γράφει άνωγιμένες έπιστολές στο κούμιο τις γυναίκες... Τή τέτοια ύπαρξουν. Θεέ μου λ... Λοιπόν, άγόρασα κι' ένα μια γραβάτα τού Γκαστόν και θά τήν δώσω, άπνε κούλας, και θά τού τή πώ όλα...

— Όχι, Άντουανέττα. Μην τή κάνεις αυτό, μην τού πής τίποτε. Ό άνδρες δέν καταλαβαίνω, Ξέρεις, άτ' αυτά, δέν μπορούν να καταλάβουν τή γυνακεία καρδιά. Σε κάθε εύκαιρία, θά σου χτυπούσε κατά πρόσωπο ατή τήν ύποψη, που σχημάτισες κάποτε γι' αυτών...

— Έτσι; Ίσως και νάρηξ δική. Μάρλεν... Φανείται πως έχεις δική. Μά, δώσε κι' άν είνε, έγω τού άγοράσω μια φουρά τή γραβάτα...

— Άς είνε κι' έτσι... Μά έλα, λοιπόν, μια στιγμή μέσα. Ούρηξ τήν καλωσύνη να κρατήσης λιγάκι συντροφιά τού Γκαστόν; Πρέπει να είδαικούσω να μη με περιμένω στο μπρούτι...

Ή Μάρλεν, μόλις έμεινε μόνη, πήρε τή μπλέφωρο και ξήτησε νεύρα τόν άρθιμό.

— Ήν έσαι, Γκαστόν; Ά, μη μου κρατάς κούια, άγάτη μου. Άκουσέ με γιατί δέν ήθεα; Ό Γκαστόν στραμπούλλισε σήμερα τή πόδι του. Δέν υπήρξα να τόν άψισω έτσι μονάχον...

— Σε περιμένα επάνω από μια ώρα στο πάρκο, ήταν ή άπάντηση τού Γκαστόν. Βαρέθηκα να ταίξω έκεινα έκει τή κομπούλια, μά πού να φανής έσύ... Δέν με είδαικούσες τουλάχιστο με τή μπλέφωρο, προτού φτάω από τήν πόρτα;

— Ά, όχι, άγάτη μου, όχι, για τ' όνομα τού Θεού! Φαντάσου πως ή Άντουανέττα έλαβε ένα άνωγινο γράμμα. Είνε τώρα έδω στο σπίτι μου και μου διηγήθηκε πως σε πήρε από πίσω, σε κατασκέλευσε. Εύτυχώς ότι έλαβε από τή μικρό δυσιπύσση ό Γκαστόν...

— Τι; Με πήρε από πίσω;

— Νάι, ήταν κοντά σου δλη τήν ώρα που ήσουν στο πάρκο... Τώρα μετανόησες τού σε ύποψήσθηκε, μα είνε καλύτερα να προσέχουμε κάποιες περισσώτερο από έδω και μπρούτι...

Μόλις ή Μάρλεν έβλεψε άτ' έξω τήν πόρτα τού δουκιού, όπου ήταν έπιλωμένος σε ένα ντιβάνι ό Γκαστόν, ή Άντουανέττα έτρεξε κοντά του και τόν άγκάλιασε, τόν χάιδρε και τόν φίλησε τριμερά.

— Άγάτη μου, τού είπε, μέσα στα φίλια τους, πρέπει να είμαστε προσεχτικώτεροι άτ' έδω και λέρα. Πρώτα-πρώτα, δέν κάνει να συναντιούμαστε πειά έδω. Εύτυχώς ότι μπήξα και ταίμωσα ένα φέμμα της Μάρλεν... Τής έδω πως ήθεα για κάποιο μυθιστορία, που ύποσέθηκε να μου δανείση. Μά δέν θα μπορούσες να βής μια άσφαλή-στερη φουλίτα για τήν άγάτη μας λ...

ΔΟΜΠΟ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΥ ΗΤΑΝ Η... ΜΟΣΧΑ ...

Μια μέρα κάποιος πλούσιος χωρικός μπήκε μαζί με τή γυνή του σ' ένα βιβλιοπωλείο, για να αγοράσουν ένα χάρτη της Γαλλίας.

Ό γυός, θέλοντας να βεβαιωθεί για τήν άκριβεία τού χάρτου, άρχισε να ψάχνει σ' αυτών να βρη τή...Μόσχα.

—Περιεργό! ψυθίρσες, ύστερα από λίγη ώρα. Ή Μόσχα δέν βριόσεται σ' αυτό τόν χάρτη...

Ό βιβλιοπώλης με δυσκολία κατόρθωσε να κρατήση τή γέλια του.

Ό πατέρας όμως τού νέου, άφού σκέτιρκε λίγες στιγμές, φώναξε α'σπρά τού γυό του:

—Μά πως τή έλαδες, γυιέ μου, και ζητάς άπάνω στον χάρτη τή Μόσχα; Ξέχασες πως τήν έκαψε ό Ναπολέον στή 1812;